

UPOKOJENEC

GLASILO BANOVINSKEGA DRUŠTVA DRŽAVNIH IN SAMOUPRAVNIH UPOKOJENCEV ZA DRAVSKO BANOVINO

Št. 5.

Ljubljana, dne 18. maja 1938.

Leto III.

Uredništvo in uprava: Wolfova ulica št. 10. Izhaja enkrat mesečno.

V nedeljo, dne 22. maja 1938. se bo vršil redni letni občni zbor banovinskega društva državnih in samoupravnih upokojencev v frančiškanski dvorani v Ljubljani ob pol 9. uri dopoldne.

Tajniško poročilo

o delovanju banovinskega društva državnih in samoupravnih upokojencev za Dravsko banovino v Ljubljani v poslovnem letu 1937.

(Za redni občni zbor dne 22. maja 1938.)

Čast mi je poročati o društvenem delovanju v pretekli upravni dobi.

Predvsem smatram za dolžnost, da se spomnimo v minulem letu 1937 umrlih 88 članov tovarišev in tovarišic. Njih imena je objavil „Upokojenec“. Prosim, da počastimo njihov spomin in da jim zakličemo: SLAVA!

Lanski redni občni zbor je bil 22. junija. V minulem poslovnem letu je imel upravni odbor 9 sej.

O naših naporih, deputacijah, spomenicah, uspehih in neuspehih je naše člane sproti obveščalo društveno glasilo „Upokojenec“, ki izhaja v drugi polovici vsakega meseca in ga dobivajo društveni člani brezplačno. Tudi vsebina posameznih spomenic je bila objavljena.

Zato bo obsegalo moje poročilo v glavnem že v listu „Upokojenec“ objavljene stvari, ki jih je pa treba vsaj deloma resumirati, da se dobi enotnejša slika o našem delu.

I. Porast članstva v našem društvu. Organizacije državnih upokojencev v splošnem.

I.

V letu 1937 je pristopilo 907 novih članov tako, da smo že prekoračili število 3000; organizirana je torej skoro tretjina vseh državnih upokojencev in upokojenk v dravski banovini. Umrlo je 88 članov, nekaj jih je pa izstopilo z utemeljitvijo, da imajo tako mizerne pokojnine, da ne zadostujejo niti za najskromnejše življenske potrebščine, in da morajo vsak dinar predvsem žrtvovati za „kruh in sol“. 95 članov smo morali črtati v smislu društvenih pravil, ker niso poravnali vzlic

opominom zaostale članarine. Naše društvo šteje torej danes 2917 članov.

II.

V ostalih banovinah so organizirani državni upokojenci v glavnem v enotnih banovinskih združenjih, izvzemši primorsko banovino. Navzlic razcepljenosti je naše društvo najmočnejše za zagrebškim v državi. Morda obstojajo v eni ali drugi banovini še kake lokalne organizacije, ki pa ne pridejo v poštev.

Danes obstojajo v ostalih banovinah banovinske organizacije: v Zagrebu (Ilica 52), v Sarajevu (drinska banovina), v Somboru (banska uprava v Novem Sadu), v Peči (banska uprava Cetinje), v Skoplju, v Banjaluki (vrbaska banovina), v Splitu (primorska banovina) in v Kruševcu (moravska banovina — banska uprava Niš).

V treh banovinah banovinska društva niso na sedežu banskih uprav — dejstvo, ki nikakor ne ruši principa enotnih banovinskih organizacij, ki je in mora ostati naša „conditio sine qua non“, če hočemo uspešno uveljavljati uresničenje svojih težnj.

V Beogradu se je sicer že ustanovil nekak akcijski odbor, in je menda društvo že ustanovljeno.

Lahko bi se torej razpravljalo o potrebi ustanovitve Zveze vseh banovinskih organizacij državnih upokojencev. Zaenkrat imamo vodeče banovinsko društvo, in sicer najmočnejše zagrebško društvo, ki vzorno vrši svojo nalogo. To je nujno potrebno, da se prepreči samostojno vlaganje spomenic posameznih društev, ki si včasih celo nasprotujejo in

ostanejo po dosedanjih izkušnjah brez efekta.

Dne 30. junija preteklega leta so se sestali delegati banovinskih društev v Beogradu, in to: primorske, dravske, drinske, vrbaske in savske banovine. O delu, križih in težavah delegatov smo podrobno poročali v julijski in avgustovi številki „Upokojenca“ kakor tudi o seji delegatov banovinskih društev v Zagrebu dne 15. junija.

Nujno potrebno je bilo, da so poslala banovinska društva svoje delegate dne 24. januarja t. l. zopet v Beograd. Takrat je šef kabineta ministrstva financ sporočil delegaciji, da je g. minister vse tiste dni nujno zaposlen na konferencah, **da pa bo po naši resoluciji ukrenil potrebne izpremembe v predlogu proračuna, ki bodo upoštevale naše želje.**

Predsednik fin. odbora g. Rajaković je obljubil, da je finančni odbor pripravljen dati in dovoliti celo več, kakor bo zahtevala vlada. Ravno tako drugi ministri in merodajni činitelji.

Resolucija se je predložila tudi v maršalatu dvora. O vsem tem križevem potu smo obširno poročali v februarški številki „Upokojenca“. — Naše društvo je obkraj zastopal naš društveni predsednik g. dr. Vrtačnik.

Predsedniki banovinskih društev oz. njihovi namestniki razmotrivajo važna vprašanja od časa do časa v enketah v Zagrebu in sklepajo o potrebi enotnega postopanja.

2. Redno izplačevanje pokojnin.

Temu važnemu in v gospodinjstvo vsakega drž. upokojenca globoko posegajočemu vprašanju posveča odbor stalno svojo največjo skrb. G. finančni minister je sicer izdal navodila finančnim direktorjem, da se morajo potruditi za rednejše izplačilo pokojnin in da bo v bodoče ukrenil vse potrebno, da se ustali točno izplačilo pokojnin začetkom vsakega meseca, vendar je bilo v preteklih mesecih parkrat redno izplačilo pokojnin prvega v mesecu ogroženo, ker ni dospela od ministrstva financ pravočasno ob koncu meseca otvoritev kredita za naslednji mesec. Društvo je torej bilo primorano v takih primerih v zadnjem trenutku intervenirati pri kabinetu ministrstva financ

ali brzojavno ali v ekspresnih pismih za pravočasno otvoritev kredita in ga opozarjati na še ne odpravljeni nered pri otvarjanju kreditov. Razvidno je torej, da mora društvo stalno budno paziti, da prejemajo upokojenci pravočasno in redno svoje skromne pokojnine; razvidno je pa že samo iz tega dejstva, kako nujno potrebno je, da smo organizirani.

3. Povišanje nezadostnih prejemkov, oziroma ukinitvev uredbe o znižanju prejemkov aktivnih drž. uslužbencev in upokojencev iz leta 1935.

Ni mi treba opozarjati na vse znane in neznane napore organizacij, da se ta nam storjena krivica popravi. Z novembrom lanskega leta so se sicer aktivnim nameščencem nekoliko povišale plače, upokojenci so pa bili prezrti in izključeni od tega povišanja.

Ta ukrep vlade je bil tem hujši udarec za jadne upokojence, ker je treba pomisliti, da je gmotni položaj upokojencev slabši od onega aktivnih nameščencev, in ker smo bili **pri vsakem znižanju prejemkov poleg aktivnih tudi mi prizadeti** in smo **z njimi delili to bridko usodo.**

Vlada je sicer prišla do prepričanja, da nikdo ne more več dostojno živeti od sedanjih prejemkov in da se pogreza državno nameščenstvo v vedno večje dolgove. Po neštetihih intervencijah, vlogah in spomenicah se je vlada čutila prisiljeno priskočiti na pomoč in vsaj deloma popraviti v l. 1935 storjeno krivico, — izključila je pa upokojence od povišanja. Državni upokojenci gotovo iz srca privoščijo aktivnim tovarišem to malenkostno povišanje, ki itak ne zadostuje za dostojno preživljanje niti posameznika, kaj šele rodbin, saj stojijo priznane prejemki drž. nameščencev globoko pod eksistenčnim minimom. V očigled tega dejstva si usojamo predočiti merodajnim činiteljem usodo drž. upokojencev s še nižjimi prejemki.

Vlada je utemeljevala usodno izjavo sledeče:

„Slabo stanje, ki so vanj zašle naše državne finance v gospodarski krizi, je prisililo kraljevsko vlado, da je septembra 1935 posegla po znižanju prejemkov javnih uslužbencev. Bila je to težka žrtev, ki so jo morali naši nameščenci prenesti. Toda samo s to žrtvijo je bilo moči priti do ozdravljenja državnih financ. Tudi sedanje stanje državne blagajne še ni tako krepko, da bi moglo prenesti breme popolnega in vsestranskega regresa tistega, kar se je državnim uslužbencem in upokojencem vzelo pred dvema letoma. **Sicer bi stanje blagajniških prihrankov samo po sebi moglo dati tudi to možnost, če ne bi bili ti večji dohodki angažirani za druge potrebe državne skupnosti, ki se jim mora zmerom dati prednost. Zato obstoji za zdaj možnost **zboljšanja prejemkov samo za aktivne državne nameščence.**** Pa tudi pri njih se ni moglo doseči **izboljšanja vseh tistih vrst prejemkov, ki jih je zadelo znižanje osebnih doklad septembra 1935.**“

Ker torej ta vladna izjava izrečno poudarja, **da je obstojala v novembru 1937 možnost povišanja prejemkov,** smemo pač upati, da pridemo tudi mi na vrsto, da se ta priznana krivica popravi. Organizacije bodo storile svojo dolžnost in bodo znova opozarjale na obupno stanje državnih upokojencev zaradi nezadostnih, že večkrat znižanih prejemkov in to pri stalno naraščajoči draginji vseh življenjskih potrebščin!

Mesta izzivajo draginjo in porast cen življenjskih potrebščin s svojo trošarinsko politiko. Tudi država sama je uvedla in uvaja nove trošarine in povišuje razne takse, nekatere kar za 100%, samo svoje nameščence in še bolj upokojence pa prepušča pri nezadostnih, globoko pod eksistenčnim minimom stoječih prejemkih obupu in propadanju.

Upravičeno moramo torej pričakovati in zahtevati, da gospod minister financ dano obljubo izpolni, tembolj ker dokazano naraščajo državni dohodki in je po zadnjem izkazu pred par dnevi dosegel prebitek v letu 1937/38 znesek 1600 milijonov din.

4. Kuluk.

Spomenice, ki smo jih ponovno predložili, interpelacijo, ki jo je vložil g. senator Ivan Hribar na g. ministra za gradnje dne 6. julija 1937 v senatu, vse to je bilo objavljeno v „Upokojenca“. Prejšnji minister za gradnje je naši delegaciji obljubil rešitev tega vprašanja. Preden je pa mogel svojo obljubo izpolniti, je odstopil.

Najbolj smo prizadeti državni upokojenci v dravski banovini.

Zakaj pravzaprav gre?

Dravska banovina je odpravila osebno delo na državnih cestah ali kuluk in uvedla namesto njega banovinsko doklado. To doklado morajo plačevati tudi nameščenci in upokojenci, ako so obvezanci takega državnega davka, od katerega se odmerjajo samoupravne doklade. Zaradi nesrečnega dostavka v noveli k zakonu o samoupravnih cestah plačujejo vzlic temu kuluk samo državni nameščenci in upokojenci; kljub temu, da v naši banovini ni več ljudskega dela na banovinskih cestah, moramo torej samo mi plačevati odškodnino **za osebno delo, ki je odpravljeno,** med tem ko vsi privatni nameščenci kakor trgovski, industrijski, bančni, odvetniški, notarski nameščenci itd. ne plačujejo kuluka.

In kar je najlepše: Vsi ostali državljani so obvezani za osebno delo na samoupravnih cestah samo do 60. leta starosti, med tem ko se drž. nameščencem odteguje kuluk za vzdrževanje teh cest preko te starostne dobe do smrti.

Naša zahteva gre torej samo za tem, da se črta nespametni dostavek v noveli k zakonu o nedržavnih cestah, ki pravi da morajo drž. uradniki in upokojenci plačevati **odškodnino za osebno delo** tudi tam, kjer je **to osebno delo odpravljeno** in nadomeščeno s posebno doklado, in pa da se določi obveznost osebnega dela tudi pri državnih nameščencih in upokojencih

kakor pri vseh ostalih državljanih, oziroma plačevanje odkupnine do 60. leta starosti. To določilo naj se torej ali z amandmanom v fin. zakonu ali pa z novo črta in konec bo tej nelogiki in krivici!

Naš član in odbornik g. dr. Vidic, ki je tudi član banskega sveta dravske banovine, je letos v februarju na rednem zasedanju banskega sveta naglašal to krivico in predložil tozaštevno resolucijo, ki jo je banski svet soglasno sprejel in ki je bila objavljena v marčni številki „Upokojenca“. Sestavljena je nova spomenica, ki jo bomo ob prvi priliki predložili osebno sedanjemu g. ministru za zgradbe, in smo zainteresirali tudi organizacije aktivnih državnih nameščencev v naši banovini, da se tej akciji pridružijo, ker so tudi oni prizadeti.

5. Železniške legitimacije in popusti na ladjah po morju.

Kakor je znano, je državnim upokojencem in njihovim rodbinskim članom priznan popust 50% redne voznine 24 krat na leto. S tem je vsaj deloma ustrezno našim upravičenim zahtevam.

Letos je bil storjen korak naprej v tem oziru, da imajo državni upokojenci in rodbinski člani pravico do omenjenega 50% popusta **za neomejeno število potovanj do 20 km,** ki se torej ne vštejejo v število 24 potovanj. Zadostuje samo, da ima vsak predpisano legitimacijo za 24 potovanj, ki jo pri železniški blagajni pokaže.

Kateri rodbinski člani so deležni teh ugodnosti, smo objavili v letošnji februarški številki „Upokojenca“.

Mi smo že pred leti prosili, da bi plovstvene pomorske družbe vsem državnim upokojencem in rodbinskim članom priznale 50% popusta za potovanje na ladjah. Najprej sta Jadranska plovdba na Sušaku in Dubrovniška v Dubrovniku priznali popust na svojih ladjah „razred za razred“ samo vsem državnim upokojencem in rodbinskim članom, učlanjenim pri nekaterih organizacijah drž. upokojencev, kolikor smo informirani, članom zagrebškega in splitskega banovinskega društva in našega društva. Morda tudi drugim. Potrebno je torej bilo, da smo prosili za vsakega posameznega interesenta s posebno vlogo za predmetno vozno legitimacijo z natančno navedbo potovanja.

Ravnokar smo pa dobili obvestilo od Jadranske plovdba na Sušaku in od Dubrovačke parobrodne plovdba v Dubrovniku, **da je priznано vsem državnim upokojencem, ki se izkažejo z legitimacijo s sliko, veljavno za vozne olajšave na državnih železnicah, 50% popusta od redne tarife na vseh voznjah. Rodbinski člani državnih nameščencev (soprog in nepre-skrbljeni otroci) pa uživajo, če se izkažejo z omenjeno železniško legitimacijo, popust „razred za razred“, t. j. plačajo 3. razred za vožnjo v 2., oz. plačajo 2. razred in se vozijo v I. razredu.**

6.) Nekaj važnih določb iz novega finančnega zakona za l. 1938/39.

a) **Izvršbe (rubež) na pokojninske prejemke.** § 264 uradniškega zakona iz l. 1931 predpisuje, da je izvršbi (rubežu) podvržena samo tretjina prejemkov aktivnih drž. nameščencev in upokojencev razen osebne in rodbinske doklade.

Dne 1. januarja 1938 je pa stopil v veljavo novi zakon o izvršbi in zavarovanju od 9. julija 1930.

Z uvedbo tega zakona so prenehali veljati tudi predpisi § 264 ur. z. in je uporabljati samo predpise § 245 izvrš. zakona, po katerem je dopustno poseči z izvršbo (= zarubiti) na tretjino plače in vseh ostalih prejemkov aktivnih ali upokojenih uslužbencev, **torej tudi osebnih in rodbinskih doklad,** a z omejitvijo, da mora ostati zavezancu (dolžniku) najmanj 6.000.— din na leto (= 500 din na mesec) prostih na razpolago.

S temi predpisi se je položaj za aktivne in za upokojene drž. nameščence, ki so se predvsem zaradi nezadostnih prejemkov zadolžili, poslabšal. Mnogim se je torej odtegljal od prejemkov po letošnjem 1. januarju znatno zvišal, deloma podsestori! To stanje je postalo nevzdržno, za mnoge katastrofalno. Zato je novi finančni zakon s 1. aprilom spremenil § 245 izvršilnega zakona v tem zmislu, da je glede zarubljivih prejemkov drž. uslužbencev in upokojencev in njihovih družin postaviti prepoved samo na tretjino njihovih prejemkov, **toda brez osebne in rodbinske doklade, torej je vzpostavil zopet v veljavo prvotno določilo** § 264 ur. zak.

V času od 1. januarja do 30. marca 1938 je torej veljala prej omenjena določba izvršilnega zakona in se je mogla zarubiti **tretjina celotnih prejemkov**, všteti tudi doklade! Ta nova določba fin. zak. za l. 1938/39 je torej za državne nameščence in upokojence izrednega pomena in jim je prinesla znatno olajšanje.

b) Državni upokojenci, uslužbenci v banovinski ali občinski službi.

Tem so bili doslej znižani prejemki za $\frac{1}{4}$, $\frac{1}{3}$ oz. polovico. Od 1. aprila dalje prejemajo državni upokojenci, uslužbenci v banovinski ali občinski službi, polne prejemke kakor oni, ki so uslužbeni v privatnih podjetjih, seveda z omejitvijo po določbi čl. 25 uredbe o dokladah državnih upokojencev iz l. 1935 št. 37600/I, po kateri **ne pripada doklada** upokojencem, ki imajo v I. krajevnem drag. razredu nad 3000, v II. nad 2000 in v III. nad 1000 din dohodka in nimajo dovršenih 30 let efektivne službe kakor tudi rodbinskim članom, stari pod 60 let.

Do 1. novembra 1937 je bilo dovolj 25 efektivnih službenih let.

Drž. upokojenci z nad 30 efektivnimi službenimi leti in rodbinski upokojenci, stari nad 60 let, lahko torej zaslužijo, bodisi v privatnih kakor tudi v samoupravnih službah odslej dalje neomejeno, ne da bi bili prikrajšani na svojih pokojninskih prejemkih.

Tudi drž. upokojenci, ki nimajo 10 let efektivne službe, prejemajo od 1. aprila 1938 dalje osebne in rodbinske doklade, če so dani pogoji po uredbi o osebni in rodbinski dokladi drž. upokojencev. To pa velja samo za **osebne** upokojence, upokojene s prejemki po zakonih pred l. 1923 (staroupokojence).

c) **Staroupokojenci, ki nimajo 30 let** efektivne službe, tudi če imajo več postranskega dohodka (torej nad 3000, nad 2000 oz. nad 1000 din v I., 2. oz. 3. krajevnem druginjskem razredu), pa prejemajo vseeno druginjsko doklado, toda znižano za 20%.

To smatram za potrebno tu razjasniti, ker dobiva društvo neprestano od svojih članov vprašanja in prošnje za intervencije in pojasnila.

6. Posmrtni sklad.

Na mnoge prošnje in opozorila svojih članov predvsem onih, starih nad 60 ozir. 65 let, katerim ni možnost dana pristopiti h kakemu posmrtnemu skladu, ker imajo vsi mejo starosti za pristop, se je ustanovil na izrednem občnem zboru dne 14. novembra preteklega leta posmrtni sklad.

Prvotna namera, da bi plačevali člani P. S. za vsak smrtni primer številčno določen znesek, se je moral opustiti predvsem iz gotovo uvaževanja vrednega vzroka, ker bi nihče ne vedel, koliko bi moral plačevati, torej bi vladala negotovost in bi marsikateri član prišel v denarne težkoče pri vplačevanju zapadlih prispevkov.

Tudi je vprašanje, ali bi pravila v tem pravcu bila potrjena.

Bolj solidno in realno je, da vsak ve, koliko mora plačevati, torej mesečno 10 Din.

V marčni številki „Upokojenca“ so jasno dokazane ugodnosti za vsakega člana P. S., saj so deležni njegovi svojci v slučaju njegove smrti po 6 mesečnem članstvu pri vplačilu 60 din poleg enkratne pristopnine, podpore 500 din in tako stopnjevale v istem ugodnem razmerju po enem letu do petih let do podpore 2000 din. Znesek 2000 din, ki se izplača po petih

letih, vplača član šele po 16 letih in osmih mesecih.

Pravilnik pa govori o možnosti zvišanja podpore, ki ga bodo lahko člani P. S. predlagali na glavnih skupščinah, če bo stanje rezervnega fonda dopuščalo tako povišanje, kar se lahko zgodi tem prej, čim več bo pristopilo članov.

7.) Naše zahteve.

Naša najvitalnejša zahteva: Zvišanje prejemkov oz. ukinitve uredbe o znižanju prejemkov iz l. 1935, katera zahteva je v najožji zvezi z izenačenjem prejemkov staroupokojencev, torej z izenačenjem prejemkov vseh upokojencev, danes še ni uslišana.

Nadalje odprava kuluka in 1% izrednega prispevka k uslužbenskemu davku.

Ko smo se moralno prepričati, da smo v svojih upravičenih in priznanih nadah za izboljšanje prejemkov in predvsem za popravilo storjene krivice bridko razočarani, smo v pikrih besedah in odločnih resolucijah dajali duška svojemu razočaranju in obupu, pošiljali smo ogorčene klice na vsa merodajna mesta, a bili deležni le — neizpolnjenih obljub.

Ker stalno čitamo o naraščujočih državnih dohodkih, ki daleč presegajo vsa pričakovanja in prekašajo proračunske postavke, menda vendar lahko zahtevamo, da pridemo tudi mi na vrsto, saj ne zahtevamo nič drugega, kakor popravilo storjenih krivic in to tem bolj, ker druginja stalno narašča. To zahtevamo in imamo pravico zahtevati tem bolj, ker je g. finančni minister že lani v skupščini izjavil, da se bo to zgodilo, ko bodo finančne razmere to dovoljevale, **kar se bo po njegovem mnenju kmalu zgodilo.**

Naše banovinske organizacije bodo v skupnih resolucijah in nastopih opozarjale vlado na izpolnitev teh obljub.

Da bomo s svojimi zahtevami uspeli, je pa nujno potrebno, da smo v enotnih, močnih društvih strnjeno organizirani. Dolžnost vsakega zavednega drž. upokojenca je, da opozarja vse še ob strani stoječe tovariše na nujno potrebo organizacije v očuvanje naših pravic in zboljšanje naših nezadostnih pokojninskih prejemkov:

O izvrševanju razzodb državnega sveta.

Po čl. 43 zakona o državnem svetu in upravnih sodiščih, kolikor njihove razzodbe zahtevajo izdajo novega upravnega akta, upravna oblastva pa ga ne izdajo v roku treh mesecev, odkar se jim je razzodba dostavila, ima tisti, v čigar korist se je izdala razzodba, pravico, da se zaradi tega pritoži na državni svet, ki bo v tem slučaju izdal rešenje, s katerim se popolnoma zamenja upravni akt. Po čl. 42 istega zakona je razzodba državnega sveta obvezna za upravno oblastvo, toda v njej so praznine tako, da sta mogoča dva

slučaja, 1) da upravno oblastvo v roku treh mesecev **ne** izda nikakega rešenja in 2) da v tem roku v resnici izda rešenje, da pa to ni v soglasju z razzodbo državnega sveta.

V prvem primeru stvar ni zamotana. Ko državni svet prejme pritožbo, mora po čl. 43 ugotoviti: da so minuli trije meseci, odkar se je razzodba dostavila upravnemu oblastvu in da se v tem roku ni izvršila. Čim to ugotovi, mora izdati rešenje, s katerim državni svet sam neposredno odredi in izvede izvršitev svoje

lastne razsodbe, ne da bi več vprašal pristojnega ministra. Na ta način bi bila razsodba državnega sveta vendar hitro in energično realizirana. Medtem pa se v praksi izvaja to drugače. Povodom pritožbe zaradi neizvršene razsodbe vodi državni svet ponovno razpravo z dotičnimi ministri ter jim pušča nov rok enega meseca, s čemer se izvršitev razsodbe zavlačuje do nedoglednega časa, ker je malo verjetno, da bo minister izvršil razsodbo v ponovnem roku, ki mu ga je dal državni svet, ako je ni izvršil v rednem roku treh mesecev, ki mu je predpisan z zakonom samim.

Drugi primer, kadar pristojni minister vendar izda novo rešenje, pa to rešenje ne ustreza razsodbi državnega sveta, je mnogo zamotanejši. Taki primeri so mnogo češči nego prvi. Predvsem: ako je tako rešenje izdano pred rokom treh mesecev, je s tem samim ta rok prekinjen. Torej ako upravno oblastvo v roku treh mesecev manifestira, da noče izvršiti razsodbe državnega sveta ali jo izvrši tako, kakor se mu zdi primerno, tedaj je gotovost o usodi razsodbe dosežena. Proti takemu rešenju mora posameznik, katerega se stvar tiče, vložiti tožbo na državni svet in zahtevati točno izvršitev in tako, ka-

kor se njegova razsodba glasi. Taka vložitev tožbe ni več administrativni spor po rednem postopku, nego po skrajšanem postopku iz čl. 26 in 43; ako se drugače postopa, potem se posameznik in državni svet zapirata v krog neprestanega vrtenja okoli iste stvari. Pa tudi to se v praksi izvaja drugače. Državni svet smatra tožbe proti takim rešenjem za popolnoma nove tožbe, pušča ponovno rokove pristojnim ministrom in se tako izvrševanje njegovih razsodb odlaga ne na tri mesece, nego na leto dni in še več.

Iz vsega zgoraj razloženega sledi: da razsodbe državnega sveta postavljajo upravno oblastvo v preizkušnjo, da med dvema zloma izbere tisto, ki mu daje povoljniji rezultat. Ako razsodbe nikakor ne izvrši, jo lahko izvrši državni svet čez nekaj več nego štiri mesece, ako pa izda novo rešenje, ki nasprotuje razsodbi, se lahko stvar zavleče, dokler se hoče. Vsekakor bi bilo v interesu tako prizadetih posameznikov, kakor tudi v interesu administrativnega sodstva, da se razsodbe državnega sveta respektirajo in v najdaljšem z zakonom predpisanim roku treh mesecev doslovno izvršijo. (Iz „Penzionera“ z dne 25. januarja 1938, šte. 2).

draginjska doklada. Taki upokojeanci so vse osebe, upokojene po starih predpisih, in ti bodo občutili veliko dobroto po tem novem določilu, ker bo njihova osebna draginjska doklada, ako so uradniki ali častniki, v prvem draginjskem razredu znašala 980 din, v II. draginjskem razredu 850 din, in v III. draginjskem razredu 750 din mesečno. Tisti, ki so upokojeni kot zvaniki in služitelji ali iz njim enakega zvanja, bo znašala osebna draginjska doklada v I. draginjskem razredu 650 din, v II. draginjskem razredu 550 din in v III. razredu 500 din mesečno. Vsi ti imajo pravico do rodbinske doklade za ženo in za otroke.

Poročali smo, da so ob predzadnjem posredovanju v Beogradu naši delegatje podprli tudi zastopnike monopolskih delavcev. Dotično posedovanje je imelo uspeh, da so se nekoliko povišale osebne in rodbinske doklade upokojencem monopolskih ustanov. Za nje je v § 113, točka VII. fin. zakona za leto 1938/39. objavljen naslednji predpis:

„Osebne pokojnine delavcev in delavk monopolskih ustanov in rodbinske pokojnine vdov in otrok, ki so odmerjene na podlagi predpisa pravilnika o sistemu oskrbe za delavce tobačne režije in njihove naslednice, G. R. Br. 29.223-I. iz leta 1910. predpisa o pokojninski preskrbi pri kraljevem ogrskem tobačnem dohodarstvu, v staležu delavcev nameščenih oseb, šte. 5466-II. M. 1912 in pravilnika o povišanju in izenačenju pokojnin (provizij, pomoči in miloščin), nekdanjega monopolskega delavstva, njihovih vdov in sirot K. br. 115 z dne 14. III. 1928., se povišujejo z zneskom 100 din mesečno. To povišanje dobi moč avtomatsko na dan 1. aprila 1938. Tudi rodbinske pokojnine, ki se bodo v bodoče odmerjale po omenjenih predpisih, se povišujejo za 100 din mesečno.“

Tako poroča glasilo „Društva državnih in samoupravnih upokojencev za savsko banovino“ „Penzioner“ z dne 11. aprila 1938. šte. VII.

Upokojenci in njihova potovanja v inozemstvo.

„Navodila finančnega ministrstva o izplačevanju pokojnin. Finačno ministrstvo je izdalo naknadna navodila za upokojence, ki bivajo v zamejstvu manj nego dva meseca. Po tem navodilu mora vsak upokojenec, ki odide v zamejstvo za manj nego dva meseca, pred svojim odhodom pismeno obvestiti pristojno oblastvo, kdaj namerava potovati, ko pa se vrne iz zamejstva, mora obvestiti pristojno oblastvo, kdaj točno se je vrnil. Upokojenec more oditi v zamejstvo s pravico do pokojnine samo enkrat na leto, brez ozira na to, koliko časa se v zamejstvu zadrži. Če je pri enkratnem bivanju v tujini, krajše od dveh mesecev, že izkoristil možnost prejemanja nezmanjšane pokojnine, potem se morajo pri vsakem nadaljnjem njegovem bivanju v inozemstvu v istem letu njegovi prejemki zmanjšati za 20%, in sicer za toliko dni, kolikor manj nego dva meseca jih je preživel v zamejstvu. Ker se dan odhoda in dan povratka v času bivanja v zamejstvu ne računata, upokojenci zato niso dolžni prijavljati takega primera odhoda čez mejo, če se istega dne vrnejo ali če se vrnejo vsaj že drugi dan, seveda če imajo odobrenje pristojnih oblastev. V takih primerih se tudi pokojninski prejemki ne zmanjšajo. Čl. 12 prejšnjih navodil je treba razumeti tako, da se sankcija te odredbe mora uporabiti na vse tiste primere, če se upokojenec zadrži v zamejstvu več nego dva meseca, ne da bi zapro-

Društvena kronika

Posmrtni sklad

Pojasnilo.

§ 3, predzadnji odstavek, zadnji stavek, Pravilnika posmrtnega sklada določa, da podpišeta zdravstveno izjavo, s katero izjavlja prijavitelj, da nima kake bolezni, ki zunanje ni vidna, dva člana uprave. To velja samo za tiste prijavitelje, ki osebno pridejo v društveno pisarno. Za tiste prijavitelje pa, ki pošljejo prijavo po pošti, naj dotičniki sami preskrbijo, da jim to zdravstveno izjavo podpišeta dve priči, po možnosti člana društva državnih in samoupravnih upokojencev v Ljubljani. Ako bi takih članov ne bilo v bližini, naj se naprosi kak občinski uradnik, da sopodpiše prijavo ali pa naj predložijo zdravniškovo izjavo. Tako tolmačenje § 3, predzadnji od-

stavek, je sklenil upravni odbor na seji dne 6. maja 1938.

Zavarovanje otrok.

Ker je več članov vprašalo, kako je s prijavljanjem otrok za posmrtni sklad, pojasnjujemo, da se lahko otroci prijavijo kot izredni člani pravtako kakor žena kakega člana.

Tiskovine za prijavo k P. S. skladu.

Ako kdo ne uporabi takoj tiskovine za prijavo pristopa k posmrtnemu skladu, ki je bila priložena „Upokojencu“ v 4. številki z dne 28. aprila 1938., naj to tiskovino shrani, ker se mogoče odloči pozneje za pristop. Ako se je pa tiskovina morda že izgubila ali ako jo je kdo založil, lahko dobi interesent nov izvod tiskovine potom naše pisarne za ceno 1 din.

Posvetovalnica – informacije

Se nekaj določil novega finančnega zakona za leto 1938/39. Po predpisu v § 109 zakona z dne 31. julija 1929. o podaljšanju veljavnosti določil dosedanjih finančnih zakonov in zakona o proračunskih dvanajstinah, upokojencem, ki so bili upokojeni pred dopolnitvijo 10 let učinkovite službe, všteti tudi neukazno, pa na dan 11. septembra 1923. niso dovršili 45 let življenja, niso pripadale osebne in rodbinske draginjske doklade od dne, ko je dobil moč ta zakon, razen ako so bili upokojeni zaradi bolezni.

Ta predpis je ukinjen, in to z določilom § 113 točka III. fin. zakona za leto 1938/39. To določilo se glasi:

„Počenši od 1. dne aprila 1938. se ukinja § 109 zakona o podaljšanju veljavnosti določil dosedanjih finančnih zakonov in zakona o proračunskih dvanajstinah iz leta 1929.“

Pravici je torej ustrezno. In od 1. dne aprila 1938. ni več nobenega državnega uslužbenca, upokojenega z manj nego deset let učinkovite službe, kateremu ne pripada osebna in rodbinska

sil za odobritev finančno ministrstvo, ne pa tudi primere, če kak upokojenec biva v zamejstvu manj nego dva meseca.“

Ta „navodila“ so nekoliko nejasna in bo treba k njim še posebnega komentarja.

Dopis

Član našega društva nam je poslal naslednji dopis:

„Kakor sem zvedel od svojega prijatelja, ki službuje v nekdanji Srbiji in je sedaj na dopustu v V., so državni upokojenci v Srbiji dobili naknadno izplačano povišico, oziroma nekoliko od vsote, ki se nam je leta 1935. odtegnila.“

Moj prijatelj ima v svojem rajonu tri upokojence in tisti so dobili izplačano, kar je videl sam na svoje oči. Če so bile v Srbiji povišice izplačane upokojencem, za-

kaj pa nam ne dajo, če so nam bili odtegnjeni ravnotakrat leta 1935. odtegnjeni kakor drugim. Blagovolite vzeti to na znanje, ter bi bilo dobro se o stvari informirati, potem pa na vrata močno potrkat. S tovariškimi pozdravom I. Z.“

Dostavek uredništva: Ta vest se nam ne zdi verjetna in je v resnici nikakor ne moremo verjeti. Izplačilo povišice bi bilo mogoče le na podlagi kake uredbe, ki mora na vsak način priti v javnost. Taka uredba pa se ne more izdati samo za eno pokrajino ali za eno banovino in tako je verjetno, da je dotični izvestitelj v zmoti. Morda je videl, da je kdo prejel kak znesek, ni pa vedel, v kakšen namen. V tem oziru je naš dopisnik lahko pomirjen, ker je gotovo izključeno, da bi se bilo kaj takega zgodilo, o čemer nam poroča v svojem dopisu.

Razgled

Bratsko društvo jugoslovanskih upokojencev za dunavsko banovino v Somboru je imelo dne 27. marca t. l. v Somboru svojo 7. redno letno skupščino, katere se je udeležilo obilo članov in ki je potekala zelo živahno. Na tej skupščini je govoril predsednik Nikola Maširević poleg drugega naslednje:

„Nimamo tukaj časa, da bi se bavili z ostalimi našimi uspehi, spoznali ste jih iz januarske številke „Naše Reči“. Vendar imamo tudi en neuspeh. Združeni z vsemi bratskimi društvi smo se živahno udeležili velikega gibanja za povišanje naših pokojninskih prejemkov. Bili smo v Beogradu, da izročimo naše resolucije na mero-dajnih mestih potom naših skupnih deputacij, pa nismo uspeli. Toda naša vest je mirna, ker mi smo s svoje strani vse storili, da priborimo povišico vsaj za tiste najmanjše upokojence, pa če-tudi nismo uspeli, smo vendar prav na ta način za bodoče prepredili znižavanje pokojnin, ter je v tem neuspehu vsaj tudi vsebovan relativen uspeh. V ostalem bo Vaša modra uvidevnost najboljše presodila, da v oceni našega dela ne sme odločevati ta negativen rezultat, temveč honoriranje tiste dobre volje, ki smo jo položili v to stvar. V ostalem amandmani za bodoči proračun še niso znani in nam so v ministrstvu financ obetali dva amandmana, ki govorita v interesu upokojencev. Na to je treba počakati, toda počakati z veliko rezervo, ker to bodo po vsej priliki samo neke drobtine. Ne pričakujmo ničesar, da ne bi bili razočarani! Res, da je današnji položaj državnih financ v resnici sijajen. Zadnji državni proračun zaključuje z doslej nečuvanim prebitkom 1.600 milijonov; bilo bi torej, odkoder bi se moglo nam dati, ali jaz sem vendar pesimist in ne pričakujem mnogo ali bolje rečeno, ne pričakujem prav ničesar. Tako mislim, da Vas bom rešil razočaranja, sicer se samo po sebi razume, da bo „Naša Reč“ objavila oba ta amandmana, kakor vse tiste, ki se tičejo nas upokojencev, ter jih bo komentirala in pretolmačila.“

Upravnik društva g. Vlaiković pa je med drugim dejal: „V dobi našega dela je bilo dosti mu-ke in težav in čulo se je dosti jadikovanja in stokanja. Toda bilo je tudi uspeha, in bilo bi ga še več, ako bi vsi upokojenci razumeli potrebo in važnost naše organizacije in delo našega dru-

štva in ako bi to delo s svojo polno silo podpirali. To je v glavnih konturah slika našega dela. Podčrtavam, da smo tudi v letu 1937. vložili vso svojo energijo in znanje, da izvedemo svojo nalogo in upravičimo zaupanje, ki nam ga je dala glavna skupščina.“

Glavna letna skupščina bratskega društva državnih in samoupravnih upokojencev savske banovine v Zagrebu je bila dne 30. marca. Predsednik gospod Grabarić je najprej pozdravil goste, ki so se udeležili glavne skupščine, in sicer g. dr. Ivana Vrtačnika, predsednika društva državnih in samoupravnih upokojencev v Ljubljani, in Ilijo Mijuškovića, predsednika društva upokojencev iz Banjeluke. Temu pozdravu je skupščina živahno pritrjevala. Nadalje se je predsednik spomnil vseh v preteklem letu umrlih članov in predlagal udanostno brzojavko Nj. Vel. kralju Petru II. Po običajnem dnevnem redu se je glasovalo o obilici predlogov, ki so jih stavile mnogoštevilne podružnice društva v raznih krajih savske banovine, kar je dokaz živahnega zanimanja posameznih podružnic in njihove tesne povezanosti z glavnim društvom v Zagrebu. Ali bi to, kar je mogoče v obsežni Savski banovini, ne bilo mogoče tudi v razmeroma majhni Sloveniji?

Železniški upokojenci

Proračunska obravnava za leto 1938/39. je za nami. Železniški upokojenci so pričakovali, da bodo narodna skupščina, finančni odbor in senatorska zbornica po možnosti upoštevali upravičene prošnje, katere je ljubljansko društvo železniških upokojencev v dravski banovini potom spomenic pravočasno predložilo na vseh odločilnih mestih.

Zasledovali so potek obravnave, toda na žalost nimajo še nobene jasnosti, ali so bili kaj upoštevani ali ne. Več kakor čudno bi bilo, da se ne bi upoštevali niti najbednejši miloščinariji, ki radi neznoznega pomanjkanja in bede umirajo. Kako bi bilo mogoče, da bi se pri tej razpravi šlo

preko železniških invalidov, katerih nezgodne rente še niso prevedene, prav tako preko železniških služiteljev s polno službeno dobo, ki že od 1. oktobra 1935. leta v prvem draginjskem razredu prejemajo za 180 din na mesec nižjo osebno draginjsko doklado, kakor njihovi upokojeni tovariši — neželezničarji. Pričakovali so novi upokojenci in staroupokojenci, da se jim bodo storjene krivice popravile, ali kakor je videti, niti najbednejši niso upoštevani. Primorani smo, da ponovno tem potom povzdignemo svoj glas v obrambo tistih, ki so v težki in zelo odgovorni službi pustili svoje moči, plačevali ves čas v pokojninske sklade in sedaj živé najbednejše življenje.

V časopisih beremo razne predloge raznih društev upokojencev, kako naj bi se rešilo vprašanje staroupokojencev, toda ti predlogi so pogrešni. Če se hoče že vendar enkrat to pereče vprašanje pravično rešiti, je edini pravični izhod ta, da se vsem staroupokojencem vseh vrst, kakor tudi nezgodne rente železniškim invalidom valorizirajo. Z valorizacijo se ne bo napravila nobenemu upokojencu, pa naj si bo s polno službeno dobo ali z manj leti službe upokojen, nobena krivica. Ta predlog naše društvo vedno zastopa in od tega nikakor odstopiti ne more, ker železniški upokojenci so ves čas svojega aktivnega službovanja plačevali v pokojninske sklade, katere je tudi naša država prevzela.

Ivan Šalamun, t. č. predsednik društva železniških upokojencev v Ljubljani.

(Iz „Našega Glasa“ z dne 15. 4. 1938. št. 8.)

Vprašanje pokojnin pred finanč. odborom.

Sredi decembra so v finančnem odboru narodne skupščine obravnavali tudi vprašanje pokojnin in invalidnin. Za upokojence, zlasti za staroupokojence se je posebno zavzel poslanec g. Kapetanović, ki je naglašal, da upokojence hudo morja velika draginja življenjskih potrebščin. Na njegove pripombe je finančni minister izjavil, da se bodo upoštevali tudi staroupokojenci, kadar se bo sklepalo o aktivnih državnih uslužbencih, če se do takrat izboljšajo naše državne blagajniške razmere. Finančni minister je dodal, da vprašanje pokojnin ni tako hudo, kakor se zdi, dotok upokojencev je samo relativno večji kot odtok. Poglavitni razlog za velike pokojninske izdatke je v tem, ker je bilo precej po zedinjenju upokojenih zelo mnogo mladih uslužbencev, starih od 30 do 40 let. („Naš Glas“ z dne 1. januarja 1938 št. 1).

Pokojnine niso nikake miloščine.

„Zakon o plačah državnih uradnikov, ki ga je sprejel socialno politični odbor, je pasiral ustavno-pravni in proračunski odbor. V proračunskem odboru je bila živahna debata, v kateri se je osebna politika vlade najostreje kritizirala. Na čelu kritike je stal sam poročevalec o predlogu, češki narodni socialist Bergmann. Ne more

se trditi, je dejal, da so češkoslovaški državni nameščenci dobro plačani. Poprečna letna plača nameščenca prave državne uprave znaša 15.542 Kč, plača nameščenca državnih podjetij 9632 Kč, in plača učitelja 16.200 Kč. Državni uradniki so bistveno prispevali k sanaciji državnega gospodarstva, zakaj odbitki, katerim so bili iz leta 1933 podvrženi, so dosegli v teh štirih letih 3 in pol milijarde. Zelo je obžalovati, da so upokojeanci izključeni od izboljšanja. V nekih krogih začenjajo pokojninske užitke smatrati za miloščino, **dasi so vendar po veljajočih zakonih pravilno nadaljevanje plače.** Neznosnih pokojninskih bremen niso zakrivili upokojeanci, temveč slepa osebna politika vlade. Na podlagi redukcijskega zakona iz leta 1924.

se je 40.000 državnih uradnikov v najboljši starosti upokojilo. Različno ravnanje z aktivnimi uradniki in z upokojeanci je kršilo tudi ustavno načelo enakopravnosti. Bergmann zahteva, ko priporoča sprejem zakona, hitro in izdatno izpremembo osebne politike vlade. — V debati je rekel narodni demokrat Spaček: osebna politika vlade je naravnost zamotana. Uspeh je zagrenjenje aktivnih uradnikov in upokojeancev.“

Tako je pisal „Prager Tagblatt“ dne 11. decembra 1937 o razmerah na Češkem. Stvar se čita, kakor da se je dogodilo to v Jugoslaviji, vendar s to razliko, da se v Jugoslaviji ni nikdo tako toplo zavzel za zapostavljene državne upokojeance kakor v Češkoslovaški republiki.

Za gradnjo enodružinskih hišic

Ugotovljeno je, da živi veliko število družin v neprimernih, zatohlih, vlažnih stanovanjih in da to socialno vprašanje pri nas še vedno ni rešeno. Vlada veliko pomanjkanje primernih stanovanj, posebno za nižje in srednje sloje. Tam pa, kjer so zdrava, higijensko neoporečna stanovanja na razpolago — je pa najemnina tako visoka, da so ta stanovanja za delavske, obrtniške in za večino uradniških družin nedosegljiva.

Zato nas je veselo presenetila vest, da je bilo na zadnjem občnem zboru zadruge „MOJ DOM“ v Ljubljani sklenjeno, da se prične takoj z uresničenjem že dolgo pripravljane načrta za gradbo enodružinskih, cenjenih hišic in ne samo v Ljubljani, temveč po vsej Dravski banovini.

Ideal vsakega družinskega očeta je, imeti lasten dom. Toda koliko jih je, ki ta cilj dosežejo? Znano je, da zelo malo. Že pride kaj vmes, da porine ta cilj zopet v ozadje. Marsikdo je že obupal, preden je bil na pol pota do stavljenega si cilja. Marsikateremu delavcu, obrtniku, uradniku se zdi popolnoma nemogoče v današnjih časih, pri teh plačah, prihraniti si toliko, da bi zadostovalo za lastno domačijo. Vendar ni tako težko kakor na prvi pogled izgleda. Mnogo jih je, ki niti ne vedo, da zadostuje, ako si prihranijo samo eno tretjino cene za lasten dom in da si potem že lahko s tujo pomočjo, s pomočjo zadruge „MOJ DOM“ postavijo lasten dom. Ostali dve tretjini odplača srečni lastnik domačije potem, ko že stane v hiši v mesečnih obrokih, ki pa niso večji kot običajna najemnina. Razlika je le v tem, da ne plačuje najemnine, temveč

lasten dom. In po preteku 12 do 15 let mu tudi tega ne bo treba več, ker bo hiša popolnoma poplačana.

Kakor čujemo bo zadruga „MOJ DOM“ razpisala v kratkem natečaj za najboljše načrte, pri katerih naj bi se upoštevale vse najnovejše pridobitve na polju stanovanjske tehnike.

Zidalo se bo po načrtih, katere bo komisija obstoječa iz strokovnjakov, izbrala za najboljše. Da bodo družinske hiše cenejše, se bo zidalo v serijah, upoštevajoč po možnosti tudi individualne želje posameznih interesentov. Skupno strokovno nadzorstvo pri gradnji bo skrbelo, da bodo hiše solidno in brezhibno izdelane. Sploh se bo cela akcija vodila tako, da bodo člani deležni vseh ugodnosti, ki so sploh dosegljive.

Z ozirom na dejstvo, da bo ta hvalevredna gradbena akcija zadruge „MOJ DOM“ v Ljubljani znatno poživila gradbeno delavnost po vsej banovini in s tem precej pripomogla k omejitvi brezposelnosti, upa vodstvo in članstvo zadruge, da bodo oblasti in drugi merodajni činitelji to akcijo podprli gmotno in moralno.

O vseh podrobnostih in nadaljnem razvoju te akcije, bo javnost sproti obveščena potom časopisja, nakar interesente že danes opozarjamo.

Naši novi člani

(Nadaljevanje.)

29. Kenk Tekla, vd. po viš. pošt. uprav. Ljubljana.
30. Mauer Vida, vd. po žel. urad., Ljubljana.
31. Mislej Jakob, žel. zvan. v p., Rače.
32. Majcen-Zagorjan Marija, učit. v p., Celje.
33. Mašera Franc, prof. v p., Ljubljana.

34. Orehek Ivan, žel. zvan. v p., Dob.
35. Podobnik Ivana, vd. po žel. strojevod., Ljubljana.
36. Pirnat Margareta, upok. Ljubljana.
37. Pirc Ivan, or. nared. v p., Vir.
38. Prepeluh Pavla, vd. po pov. za soc. skrbstvo, Ljubljana.
39. Petrič Marija, vd. po sod. služ., Hotomež.
40. Ravbar Ivana, vd. po šol. uprav., Ljubljana.
41. Ramšak Martin, sod. sluga v p., Radizel.
42. Remiaš Ivan, brzojav. mojster v p., Ljubljana.
43. Ramot Anton, pošt. služ. v p., Slivnica.
44. Robas Ivan, jetn. pazn. v p., Žabja vas.
45. Smodiš Marija, vd. po rač. svet., Kapela.
46. Steinwasser Anton, tehn. pom. v p., Deutsch Feistritz.
47. Schlohan Izabela, vd. po inšp. tob. tov. Ljubljana.
48. Tonejec Franc, or. nared. v p., Jezersko.
49. Tiller Franc, sodn. apel. sod. v p., Ljubljana.
50. Trobina Martin, prel. fin. kontr. v p., Družmirje.
51. Teisl Aleksander, viš. paz. fin. kontr. v p., Podgrad.
52. Vok Janez, upok., Zagrad.
53. Vezovišek Franc, žel. prem. nadz. v p., Rajhenburg.
54. Dr. Verčon Ivan, viš. okr. zdrav. v p., Ljubljana.
55. Weithauser Karl, or. nared. v p., Ljubljana.
56. Zupanc Anton, or. nared. v p., Stična.
57. Žen Ivan, šol. uprav. v p., Novo mesto.
58. Zmavec Marija, vd. po kas. sodn. Murska Sobota.

Popravek

V 12. številki „Upokojenca“ z dne 22. decembra 1936. je bilo v rubriki „Naši novi člani“, pod štev. 700 pogrešno navedeno ime našega člana „Srnašnik Dušan, višji stražnik, Leboje“, ki se mora pravilno glasiti „Srnovršnik Dušan, višji stražnik, Liboje 81, p. Petrovče“, kar s tem popravljamo.

Listnica uredništva

Gosp. S. D. v L., p. Petrovče.

Opozarjamo Vas na današnji „Popravek“, s katerim smo radevolje ustregli Vaši želji. Kakor vidite iz „popravka“, Vas nismo prezrli, temveč se je le pri objavi članov pripetila neljuba pomba. Popravek naj Vam bo dokaz, da ne more biti govora, da bi kakega člana ne hoteli „poznati“, ker nam je vsak član drag in ljub in ne delamo nikake razlike med člani. Naše društvo je demokratsko in ceni vse člane enako, ker smatramo vsakega za tovariša in nam je interes vseh članov enako na srcu. Upamo, da boste z našim odgovorom zadovoljni in Vas prijazno pozdravljamo.

Glasilo banovinskega društva državnih in samoupravnih upokojeancev za dravsko banovino v Ljubljani. Predstavnik dr. Ivan Vrtačnik. — Odgovorni urednik Anton Spendè. — Tisk J. Blasnika nasl., Univerzitetna tiskarna in litografija, d. d. v Ljubljani. Predstavnik L. Mikuš. — Vsi v Ljubljani.